

ضرورت تجهیز و واگذاری صلاحیت به نیروهای امنیتی

سرمقاله

فاکتورهای مؤفانگه جنگ

حفیظ الله زکی

اگرچه وضعیت امنیتی در کل کشور نسبت به سال های گذشته خرابتر شده است؛ اما ناامنی ها در شمال که در گذشته از امنیت نسبی برخوردار بود، مایه نگرانی و شگفتی گردید. بسیاری از کارشناسان آن را به تغییر جغرافیای جنگ تعبیر می کردند و بسیاری آن را دلیل قدرت گرفتن گروه های شورشی و تعدادی هم آن را دلیل ضعف حکومت و بخصوص ادارات محلی در شمال می دانستند.

ناامنی ها در ولایت های شمالی طوری گسترش یافته بود که رییس مجلس از آن به وزیرستان شمالی یاد کرد و مقامات امنیتی را متهم به بی کفایتی در این زمینه نمودند.

عملیات پی هم گروه های شورشی در ولایت های قندوز و بدخشان یکی از این نگرانی ها بود که با سربریدن نیروهای امنیتی صورت تراژیک تری به خود گرفت.

نیروهای امنیتی در پاسخ به همین نگرانی ها و اعتراض ها ناچار شد تا نیروهای کمکی از مرکز به ولایت های شمالی و بخصوص ولایت قندوز بفرستد.

اعزام این نیروها بدون شک موزال نیروهای امنیتی محلی را بالا برد و به جبهات جنگ حال و هوای دگرگونه بخشید. امروز ما شاهد مؤفقیت ها و پیشرفت های اردوی ملی در ولایت قندوز هستیم. نیروهای دشمن ضمن تحمل تلفات سنگین از بسیاری از مناطق عقب نشینی کرده اند.

این پیروزی مایه امید و سبب خوشحالی شهروندان کشور گردید و این امید و اطمینان را به وجود آورد که شورشیان تاب مقاومت در برابر نیروهای دلیر اردو و پولیس ملی را ندارند و این نیروها می توانند مخالفان مسلح دولت را با هرازم و نشانی به زانو در آورند.

این بار علمای دینی نیز سکوت شان را شکستند و با صراحت تمام از جانفشانی های اردوی ملی حمایت کردند و تعدادی از علما گروه های داعش و طالبان مزدوران و دست پروردگان خارجی عنوان کردند.

به نظر می رسد که رمز مؤفقیت ما در همین اتحاد نظری و عملی ما در برابر شورشیان نهفته است.

پیش از این حکومت یک نوع ساز را بلند می کرد و مردم انتظارات دیگری داشتند و علما هم با ملاحظه کاری و احتیاط نسبت به بسیاری از قضایای نامنی سکوت می کردند. این تزلزل بر روحیه نیروهای امنیتی تأثیر منفی بجا می گذاشت و موزال آنها را در جبهات جنگ کاهش می داد. این ناهمگونی در سیاست و عمل، انگیزه نیروهای امنیتی را برای جنگ با طالبان و سایر گروه های هراس افکن پایین می آورد و سطح مقاومت این نیروها را با کاهش مواجه می سازد.

گزارش های قرار نیروهای اردو و پولیس ملی شاید بیشتر به همین مسأله ارباط بگیرد.

از اینرو برای مؤفقیت در جنگ لازم است که حکومت استراتژی خود را در قبال شورشیان مشخص سازد و سیاست تاب روشن و شفافی را در قبال این گروه ها درپیش بگیرد، تا نیروهای امنیتی بدانند که وظیفه و مسؤلیت آنان در برابر شورشیان چیست و چگونه از جان، مال و ناموس شهروندان در برابر تجاوز دفاع کنند و چگونه خاک افغانستان را از وجود تروریستان و حامیان آنها پاکسازی کنند.

اگر حکومت در برابر مخالفان سیاست روشن داشته باشد و به بهانه صلح، رویکرد تساهل، تسامح و مدارا را در برابر گروه های تروریستی در پیش نگیرد و اگر مقامات حکومتی دست و پای نیروهای رزمی را نبندند و در برابر آنها دهها مانع و زنجیر ایجاد نکنند، هم نیروهای امنیتی با فکر بازتری می توانند تصمیم بگیرند و عمل کنند و هم شهروندان کشور حکومت و نیروهای امنیتی را مدافع جان و مال و سرزمین شان دانسته از صدق دل از آنان حمایت می کنند. در این صورت علمای دین نیز جرات پیدا می کنند تا با سایر شهروندان، نیروهای امنیتی و حکومت هماهنگ گردیده و در برابر مخالفان مسلح صف واحد و هماهنگی را تشکیل دهند.

اگر علما با تبلیغ و فتوا، شهروندان با حمایت و پشتیبانی و حکومت با استراتژی و نیروهای امنیتی با فداکاری خود در برابر دشمنان بایستند، دیگر هیچ قدرتی نمی تواند استقلال و حاکمیت ملی و تمامیت ارضی کشور را با خطر روبرو سازد.

با حمله گروهی گروه طالبان به بدخشان و قندوز و بخش های از دیگر ولایات کشور به نظر می رسد که گروه طالبان به صورت جدی حملات بسیاری خود را آغاز نموده است. اگر چه در بدخشان این گروه موفق شد تعدادی از نیرو های امنیتی کشور را به بدترین وجه ممکن بکشد اما پاسخ نیرو های امنیتی به آن ها قاطع و امید بخش بود. همین طور، پاسخ نیرو های امنیتی کشور به گروه طالبان در قندوز تا اندازه زیادی امیدواری ها را نسبت توانایی نیرو های امنیتی کشور بیشتر کرد. حملات گروهی طالبان و پاسخ قاطع نیرو های امنیتی کشور به آن ها نیازمند بیان چند نکته است. نکات که ما را در مبارزه با تروریسم و دهشت افکنی کمک خواهد کرد و خوشبینی را در میان مردم افزایش خواهد داد.

اول: به نظر می رسد که گروه طالبان دست به بازی دوگانه زده اند. بدین معنی که از یک طرف به دنبال صلح و نشستن به میز مذاکره با حکومت است و از طرف دیگر، حملات ویرانگر در ولایات مختلف کشور سازماندهی می کند. در سال های گذشته که حکومت افغانستان شورای عالی صلح را آغاز نمود و با این شورا در صدد مذاکره با این گروه بر آمد این گروه پاسخ قطعی به شورای عالی صلح و حکومت افغانستان نداد. در دوران حکومت رئیس جمهور کرزی اما، پاسخ های گروه طالبان بیش از آنکه عاقلانه و مدبرانه باشد بیشتر ناشی از غریزه ویرانگری آن ها بود. هر بار، پاسخ حکومت و شورای عالی صلح را با انتظار و انتظار و حملات سازمان یافته در شهر های مختلف کشور می داد. ساور نگارند بر این است که گروه طالبان همچنان همانند گذشته در پی صلح و مذاکره با حکومت نمی باشند. اینکه گروه طالبان حاضر به مذاکره نیست بیانگر چند چیز است. ۱- این گروه دارای اراده و استقلال عمل نمی باشند. بلکه تصمیم گیری ها و جهت گیری ها از سوی سازمان های خارج از کشور صورت می گیرد و گروه طالبان به عنوان آله دست سازمان های استخباراتی کشور های منطقه می باشد.

۲- گروه طالبان به خاطر افکار تندروانه و بنیادگرایانه نمی تواند با قانون اساسی و مکانیسم های دموکراتیک سازگار آید. به همین خاطر، این گروه در طول سال های گذشته پاسخ منفی به درخواست حکومت افغانستان برای مذاکره داده است. به نظر می رسد که گروه طالبان هم اراده و استقلال عمل ندارد و هم باور ها و عقاید امنیتی به آن ها قاطع و امید بخش بود. همین طور، پاسخ نیرو های امنیتی کشور به گروه طالبان در قندوز تا اندازه زیادی امیدواری ها را نسبت توانایی نیرو های امنیتی کشور بیشتر کرد. حملات گروهی طالبان و پاسخ قاطع نیرو های امنیتی کشور به آن ها نیازمند بیان چند نکته است. نکات که ما را در مبارزه با تروریسم و دهشت افکنی کمک خواهد کرد و خوشبینی را در میان مردم افزایش خواهد داد.

به نظر می رسد که گروه طالبان دست به بازی دوگانه زده اند. بدین معنی که از یک طرف به دنبال صلح و نشستن به میز مذاکره با حکومت است و از طرف دیگر، حملات ویرانگر در ولایات مختلف کشور سازماندهی می کند. در سال های گذشته که حکومت افغانستان شورای عالی صلح را آغاز نمود و با این شورا در صدد مذاکره با این گروه بر آمد این گروه پاسخ قطعی به شورای عالی صلح و حکومت افغانستان نداد. در دوران حکومت رئیس جمهور کرزی اما، پاسخ های گروه طالبان بیش از آنکه عاقلانه و مدبرانه باشد بیشتر ناشی از غریزه ویرانگری آن ها بود. هر بار، پاسخ حکومت و شورای عالی صلح را با انتظار و انتظار و حملات سازمان یافته در شهر های مختلف کشور می داد. ساور نگارند بر این است که گروه طالبان همچنان همانند گذشته در پی صلح و مذاکره با حکومت نمی باشند. اینکه گروه طالبان حاضر به مذاکره نیست بیانگر چند چیز است. ۱- این گروه دارای اراده و استقلال عمل نمی باشند. بلکه تصمیم گیری ها و جهت گیری ها از سوی سازمان های خارج از کشور صورت می گیرد و گروه طالبان به عنوان آله دست سازمان های استخباراتی کشور های منطقه می باشد.

بخش دیگر مسئله بر می گردد به صلاحیت نیرو های امنیتی کشور در میدان های جنگ. در بدخشان و قندوز نیرو های امنیتی کشور صلاحیت نام در همه های امنیتی ضروری و جدی است. این حمایت ها تأثیر می توانست در کمترین زمان ممکن گروه طالبان را با شکست مواجه سازد.

این دو رویداد نشان داده است که نیرو های امنیتی کشور در مبارزه با تروریسم و دهشت افکنی نیازمند صلاحیت عام و تام است.

در صورتی که نتایج سیاسی و رئیس جمهور کشور صلاحیت حمله و سرکوب گروه های دهشت افکن را به نظامیان کشور ندهد، نیرو های امنیتی کشور قربانی بیشتری خواهد داد. این برای روحیه مردم و نیرو های امنیتی کشور ضربه سنگین و جبران ناپذیر است.

سوم: نیرو های امنیتی کشور با حمایت ها و پشتیبانی های قاطع مردم افغانستان همراه است.

از زمامتی که نیرو های امنیتی کشور مسئولیت تأمین امنیت کشور را به عهده گرفته است، حمایت مردم بیشتر شده است. حفظ حمایت های مردمی برای نیرو های امنیتی ضروری و جدی است. این ها و پشتیبانی های قاطع مردم افغانستان همراه است.

دهشت افکن قوی ظاهر شود و نگذارد که گروه های دهشت افکن امنیت مردم را به مخاطره بیاندازد.

این مهم تنها با کارکرد خوب امنیت ملی و بعد نظامیان کشور ممکن می گردد.

حملات گروه های تروریستی بستگی به اطلاعات دقیق و کشف مراکز و نقشه کار گروه های تروریستی دارد. این کار به عهده امنیت ملی است. اگر نظامیان کشور در میدان جنگ با شکست مواجه می گردد بدون شک هماهنگی لازم میان نظامیان و امنیت ملی صورت نمی گیرد. لازم است که برای حفظ حمایت مردم و بالا بردن روحیه مردم و نیرو های امنیتی کشور هماهنگی بیشتر میان امنیت ملی و نظامیان کشور صورت گیرد.

چهارم: آمار ها نشان می دهد که نفوذ گروه طالبان در میان مردم بیشتر شده است. با آغاز حمله آمریکا و متحدانش به افغانستان اعضای گروه طالبان و دیگر گروه ها و شبکه های دهشت افکن دست

جنگی که سر نوشت صلح را تعیین می کند

یوسف مهر آیین

دشمنان ما و شمال را دوستان ما تا امن ساخته اند. آقای علومی دلیل نا امن شدن مناطق شمال کشور را رفتارهای دانست که برخی از افراد دخیل در حکومت به خاطر معادن شمال کشور انجام داده اند. با این حال، جمع بندی و نتیجه گیری که می توان از تحركات جنگی طالبان و عکس العمل قوی نیروهای امنیتی ارانه کرد، این است که در گام اول، وعده ی حاضر شدن طالبان به روند گفتگوهای صلح، عملی و صادق از آب درنیامد. طالبان به جای حاضر شدن به پشت

با یا فراتر گذشته برای تا امن سازی و تصرف برخی از مناطق، سعی کردند که وسعت و جغرافیای جنگ را به اساس یک برنامه جدید سامان دهند. اما خوشبختانه تحركات و اعمال هراس افکنانه ی آن ها در همه نقاط و در همه جهات به وجه احسن از سوی نیروهای پرافتخار و شجاع امنیتی سرکوب گردید، و نگرانی های که از سقوط برخی از مناطق به دست شورشیان طالب وجود داشت مرتفع شد. اگرچه شورشیان طالب این بار با آمادگی بیشتری به میدان آمده بودند، اما توان بالا و اراده ی قاطع نیروهای امنیتی ادامه تحركات هراس افکنانه ی آن ها جلوگیری کرد. اکنون (آنطوری که مقام های ارشد نظامی می گویند) دیگر طالبان نمی توانند سقوط کدام ولایت و منطقه را به نفع خودشان، تصور کنند.

نظامی این کشور رفت و با او در این رابطه سخن گفت. البته سایر پرسرهای جهانی رئیس جمهور نیز بی ارتباط به این مسایل نبوده است. به خصوص سفر که وی و رئیس اجراییه به امریکا داشتند، موضوعات امنیتی در راس آجدای سفر آن ها قرار داشت.

در ادامه ی سفرهای که رئیس جمهور به کشورهای عربستان، چین و پاکستان داشت، راجل شریف به کابل آمد و خبر آماده شدن طالبان را در دسترس به روند صلح با مقام های بلند پایه کشور شریک ساخت. در آن زمان رسانه ها گزارش دادند که پاکستان از طالبان خواسته است که یا به روند گفتگوهای صلح بپیوندند و یا پاکستان را ترک کنند، که در نتیجه طالبان با مشوره با رهبرشان ملا محمد عمر، گزینه صلح با دولت جمهوری اسلامی افغانستان را ترجیح دادند.

میز مذاکرات صلح به جبهات جنگی شتافتند. حالا ممکن است این موضع جنگی آن ها بی ارتباط به روند برنامه صلح دولت افغانستان نباشد. آن گونه که معصوم استاکازی دبیرشورای عالی صلح گفته است، این تحركات جنگی طالبان با روند صلح ارتباط دارد و آنان سعی می کنند که با توسل به حملات و عملیات های جنگی موقعیت بهتری در پشت میز مذاکره صلح داشته باشند.

مسئله، اما کمی پیچیده تر از این نیز است. طالبان این بار به کمک هراس افکنان خارجی نه تنها در جنوب که در شمال کشور هم جنگ را کشانده اند. معتمد تروریست ریاست اجرائیه این تغییر جغرافیای جنگ را یک برنامه برای نا امن سازی مناطق شمال کشور خواند. آقای محقق اما گفته است که چه کسی در پشت پرده این تلاش ها قرار دارد. اگرچه وزیر داخله دست داشتن برخی از کسانی را در این نا امنی ها دخیل می داند که به خاطر معادن این کار را کرده اند، ولی ظاهراً آن طوری که معاون ریاست اجرائیه می گوید، دلیل این نا امنی و تغییر جغرافیای جنگ، کمی

آن زمان از قول مقام های پاکستانی گفته شد که در اوایل ماه مارچ مذاکرات شروع خواهد شد. آن خبر پاکستان که در ذات خود نادرترین و متفاوت ترین خبر در طول روابط سه – چهار دهه بین پاکستان و افغانستان بود، در سطح ملی مورد استقبال گسترده رهبران سیاسی و مردم افغانستان قرار گرفت. محمداشرف غنی رئیس جمهور برای تعیین یک راهبرد ملی برای پیشبرد مذاکرات صلح، جلسات را با سران کشور و بزرگان جهادی برگزار کرد.

با گذشت زمان، اما مذاکرات صلح با طالبان وجود گذشت ماه از آن وعده تاکنون آغاز نگردید. تا این که یکی از نمایندگان طالبان در امارات از عدم تمایل این گروه به روند صلح سخن زد و اعلام کرد که تا وقتی نیروهای خارجی از افغانستان خارج نشوند، به پای میز مذاکرات صلح نخواهند نشست. او هم چنان گفت که صلح را کابل (دولت افغانستان) پیشنهاد کرده نه طالبان. در همین حال این گروه از آغاز جنگ بنام عزم نیز در برابر دولت افغانستان خیرهاند. این درحالی است که قبلاً گفته شده بود طالبان بدون قید و شرط حاضر به صلح با دولت افغانستان هستند. حتی در پیامی منتسب به ملا محمد عمر که از سوی این گروه نشر شده بود قهرست ازخواست ها و مطالبات این گروه از دولت مطرح شده بود. اما حالا با گرم شدن هوا، طالبان تروریست تحت عناوین مختلف دست به حملات تروریستی و انتحاری زده و بار دیگر مردم افغانستان را به خاک و خون کشیده اند. آنان حتی

کارتون روز

صاحب امتیاز: دکتر حسین یاسا
مدیر مسول: محمد رضا هویدا
سردبیر: حفیظ الله زکی
کاریکااتورست: خالق علی زاده

دبیران: محمد صالحی، علی اصغر زاهدی
مسئول وب سایت: محمد علی بهرامی

آدرس: کابل، شهرک امید سبز، فاز چهار، کوچه ششم، خانه نمبر ۷-۱۳۷

روزنامه افغانستان از همه دانشمندان و نویسندگان دعوت به همکاری می نماید.
هئت تحریر در ویرایش مطالب دست باز دارد.
مقالات وارده بازگردانده نمی شود.
مسئولیت مقالات به عهده نویسندگان آنها است و تنها سرمقاله بیاتگر دیدگاه روزنامه افغانستان میباشد.
روزنامه افغانستان بخش دری و پشوی روزنامه اوت لوک افغانستان است.

www.dailyafghanistan.com
Email: thedailyafghanistan@yahoo.com